

"ବେଳମ୍ବା କାହିଁ କିମ୍ବା"

גָּדוֹלָה אֲמִתָּה : בְּלֹא

הנהנה, תגליות אלו עוזרו אותי לבדוק גם את המילה ה- 11111 בטורה, אבל אז נזכרתי שאין סך כל כף מילים בכל הטורה, כי מספר כל המילים בטורה אינו עולה על 80,000.

בכל דופק במקצת, נגשתי למלאכה. בלהיצת כפטור נחשפה המילה ה-111111 בתרנ"ן הבטתי בעג' ולא האמנתי למראה עיני...
לבסוף - בוגדי שינsem הרבה יותר מילים מסך זה. ולכן החלטתי לבדוק - בעזרת המחשב כמובן, מהי המילה ה-111111 בתנ"ן?

⑤ ANSWER

סב וחתמְהָר ותקם אכיגיל ותרכְבֶּל-הַחֲמֹר ויחמְשָׁנָה תְּהִלָּתָה הַהֲלֻכּוֹת לְרֵגֶלֶת ותְּלִקְדָּשׁ אַחֲרֵי מְלָאכִי דָּוד ותְּהִיא לְאַשָּׁה:^⑥

המחייב עליה שזויה ומיליה ותהי, אשר בפסקוק (שמואל א, פרק כה פסוק מב):
תתבונר ותקפ אביזיל הרככ על החומר וחומש נערתית ההלכת לרגלה
תכל אורי מלacci רוד וגדי לו לאישה
למוטhor לצין את הוויה שחוותי באותו הרגע...

הסבירתי לעצמי מדוע התגנ' רומו עניין זה של אחודות דוקא בזוג דו עם אביגיל? משום שאהבת דו לנשוויז היהת מרווחת מואוד, בבחינת "אהבה שאינה תלולה בדבר", כפי שניתן להבין מן הפסוק בשמהואל בפרק א פסוק כו. (ודואה בירור אריכות במאמרי "שיר השירים"). ואגביגיל הייתה צדקה גודלה עד מואוד, יותר מכל נשוחתו של דוד, כמו שמשמעותו במשנה סנהדרין כא"ע, וגם הייתה אחת משבע נביאות (מגילה ד ע"א), והיא ילדה לו את כלאב שהוא תלמיד חכם (ברכות ד ע"א) והוא גם אחד מאربעה צדיקים שלא חטאו מעולם (בבא בתרא י ע"א), לכן דוקא זוג דו ואביגיל נחשב לאחודות מושלמת.

ନାମକରଣ

שבע נביות מאן נינטו עודה מרים דבואה חנה אביגיל חוללה ואסתר

⑧ 3 8226

תנו לא מפיכת שמו אלא איש בשת^ג שמו ולמה נקרא שמו מפיכת שהה מביש פנוי דוד בהלכה לפיק זכה דוד ופי אמן כליאב ואיד יוזנן לא כלאב שמו אלא הצעיל שמו ולמה נקרא שמו כליאב שהה מבלים פוי מפיכת בהלכה וועל' אמר שלמה בהכחותיו^ד בני אם חכם לבר ישמח לבי נם אני ואומר^ו חכם בני ושם לבוי ואשכבה חורפי דבר.

תנו רבנן ארכעה
מתו בעטו של נחש ואלו הן בינוי
בן יעקב ועמרם אביו משה היה אבי דוד
וכלאב בן דוד וככלו גנמא לבר מיש אבוי

10 of 21

[הערה: ישנה מוכנה אחרת אשר מספרת את המילה ותתי הנייל, כהמילה ה-111112 בתנ"ך. בדיקה לעומק מגלה בברור גמור שהשינוי תליו בהתייחסות למילה הלידוד שבספרת האזינו (דברים פרק ל' פסוק ו'), שם כתוב: הלידוד תנכמל ואת עם נבל ולא זוכב. כי ישנו דין מיוחד לכתוב בספר תורה את אות ה' השימוש של הלידוד מופרدة קצת מן המילה, באופן זה: ה' לידוד. לפיק יש לדון האם נחשבתאות ה' זו, למילה בפני עצמה או שמא לא? לפי הפשט בודאי אינה מילה בפני עצמה! כי היכן ישנה מילה בעלתאות אחת?! הלא וזה

1. **תְּבִיבָה** - **תְּבִיבָה** ①

וזהארם ידע את חוה אשתו תיבת חוה היה
התיבה אלף קי"ג בתורה ועם אשתו
עללה אלף ת"ך והינו רמו על יהוד השם
ב"ה ולכון תיבת ירע היה החיבה אלף קי"א
בתורה דהינו אלף אחד מאה אחד עשרה אחד
ואחד הכל ביהود וכן ויבא אליה יעקב נבי
בללה תיבת ויבא היה תיבת אחד עשר אלף
קי"א תיבת בתורה והיה או ביהוד גמור כי
אצל לאה היה בטיעות ואצל רחל הייתה אחות
ашתו ולכון נבי דין אמר לישועתך קותי ר' :

1.3 ^② போது

וַיַּלְד אֶת-קָנִין וַיֹּאמֶר קָנִין אֵישׁ אֶת-

יְהוָה:

וְתַתְנוּלֹ אֶת-בָּלָהָ שְׁפַחְתָּה לְאִשָּׂה וַיָּבֹא
אֶלָּהָ יְעַקֵּב:

כג טרכט, יוסי, מילא
371-372 סטט 4

והנה מצאתי בספר נדריר - בשם "אהבת תורה" (נדפס בשנת תרס"ה), לר פנחים ולמן הלוי - איש הוויז'ן, שmagala דבר מעניין: שהamilah ה-1111 מתחילה בתורה, היא המילה יְדֻעַ, אשר בפסוק (בראשית פרק ד פסוק א) והאדם יְדֻעַ את חותה אשרתו והבד הכל... יש בוחנן זה ממשמעות גודלה. משום שכאן היא הפעם הראשונה שהתורה מתיחסת לווגן, ורומו בכך בעצם מהותו של הזוג, שהוא "אחדות". יתרה מזאת. התורה מהתארת כאן את מצב הזוג כפי שהיא קיימת חטא של אדם הראשון (כפי שמבואר בראשי ע' על אחר, שפסוק זה מדבר על זמן שקדם החטא, וכן מבואר בגמרא סנהדרין זף לח ע'ב), וכיודע, אז מהותו היה (בגיגוד לכפי שהיא היום) - קדושה טהורה !

הספר הניל מגלת דבר נוסף, מפליא ביותר! שהמילה ה-11111 מתחילת התורה, היא המילה ויבא, אשר בפסוק (בראשית פרק ל פסוק ז): והן לו את כללה שפוחתת לאשה ויבא אליה יעקב: וזאת כללה...

זכורני שתגלה זו ריגשה אוטי מאד, עד שחוותי צורך לבדוק נתונים אלו במחשב. בתכונה פשוטה - ניתן לחושף את מספרה של כל מילה בתנ"ך. בדקט-י - והמחשב יוכל אישר את שני הנתונים !!

המחבר הנילג גם מסביר מדוע העתורה רומיות ענין זה של אחדות דוקא בזוגו של יעקב עם בלהה, ולא בזוגו עם רחל או עם לאה, המורכבים קודם? זאת משום שזוגו עם לאה היה פגום במקצת הואיל והוא סבר שהיא רחל. זוגו עם רחל גם היה פגום במקצת הואיל והיא הייתה אחותו והעתורה עתידה לאסור זוג כזה. (אפשר גם להוסיף, שמכיוון שהיא הייתה יפת תואר, יתרן שאיפילו בערכו של יעקב אבינו היה בזוגו עמה חסרון אך שבדק בכוונה לשיט'). מה שכן כי בזוגו עם בלהה לא היה בו אף אחת מחסכנות אלו לכן נחשב זוג זה לשליםם של אחדות.

ונראי שלא היה מחייב עצמו רבינו חנינא דנפיש זכותה כל כך מותortho ומעשיו הוטבים המרביים, עד שבעורם היה סמוך לבן שללא ישולט בו פצלהת הבשפים, אבל הענו במו שכתבת לעיל, כיון שבאמת אין בכחיהם ה倔כבה טמאה שם כה מעזקם חלילה, אלא שהוא יתרחק קבוע כהן למעלה מכותות טביעי הוכחים ומולות, כדי שלא ירוי זה יהא ביכולתם לעשות فعلות, אף גם לשנות סדרי טביעי המזלות, ובכלתו יתרחק גם אפס ותוהה, ולבן גם רבינו חנינא, לא שבטה על זכות קרשת תורתו ומעשיו המרביים, רק

ה' השימוש! וכן מוכח מדברי הגר"א ב"ادرת אליהו" (פרקשת הארץ, אופון שני) שכתב שבפרשת הארץ ישנו 614 מיליון. ובכרהו שהוא מחשב את הכלדרוד למליה אחת! כי אילולי זה, ינסם שם 615 מיליון! אך דבר ברור שהתוכנה היא מחשבה את הכלדרוד לשתי מיליון כי בדקדני ונוחתי שהיא ממספרת בפסוק הכלדרוד תגמלו ו- 15 מיליון, ולא 14. לכן מיליאן מובן שהוא ממספרת את ותהי דאביגיל למליה ה- 11111. אבל אם מחשבים את הכלדרוד למליה אחת, כמו שהוא באמת **לפי הפשט**, הרי שהמליה ותהי הא מליה ה- 11111 מתחילה התנ"ך.

ו. היליהו תגמליזאת עם

נבל ולא חכם הלוואיהו אביך קנהה והוא עשה ויכננה:

שנידע ושער בנטפו, שאות האמונה קביעה בלבו לאמתה, אין עוד מלבדו יתברך שם כח כלל, והרביק עצמו בקרשת מוחשבתו לבעל הכהות כלם, אדו ייחיד המלא כל עליון, ואין כאן שם שליטה ומיציאות כח אחר כלל, לנו היה נכוון לבו בטוח בזיה, שלא שלטו עליו פועלות הכספיים הנמשכים מכוחות המרבה טמאה, זה שאספיר לא מסתייע מייתה, "אין עוד מלבדו" בתיב:

וכמייס ביצ' סס כליקטיך, וכט טרי'ד קיומ' ריל מהו'ג גלט וו', קו'ה כלל כל קחווה. ח'ס זוזקער כארוי אל'. רעל זודקען ני', טרי'ד

ובכמאת הוא עניין גדור וסגולה נפלאה, להסר ולבטל מעליו כל דיניו ורוצנות אחרים, שלא יוכלו לשפט בו ולא יעשו שום רשם כלל, בשארם קבוע בלבו לאמו, שלא ה' הוא האלקים האמתי, ואינו עוד מלבדו יתברך שום כה בעוולם וככל העולמות בכלל, והכל מליא רק אחדותו הפסוט יתברך שם, ומ לבטל בלבו בטול גמור, ואינו משיג בצלל על שום כה ורצו בועלם, ומשביך ומרבק טהר מהשבתתו רק לארון יחיד ברוך הוא, בו יספיק הוא יתברך בידיו, שampedילא יתבטלו מעליו כל הרכות והרוצנות שבעולם, שלא יוכלו לפעל לו שום דבר בכלל

הגדיה ווינו ענין פאקרים ול' במקשנה ר'ה (כ'ס א') "עשה לך שך" (במדבר כא) וכו', וכי נחש ממית או נחש מחתה, אלא בזמנו שישראל מסתכלין בצלפי מעלה ומשבערדו את לבם לאבירים שפשים וכיו', רצח לוכר בשסתכלו בצלפי מעלה להנחש גשורתו והתבוננו בכחו הרע, ועם כל זה הצלבונו מלכום ולא הרשיגתו על חזו הנזרא, ושערכט את לבם באמת רך לאבירים שפשים לבד, היה מתרפאיו, והוא אמתן ענין הקפתת חותת הדיגים בשרשם, והוא מבאר למניין:

116-117 - 18 NECOC

לימים, התייחס מרן וצ"ל לאחנן שעות חרוה והצלתו באורך פלא מידי.
אותם חילים גורמים בסמוך למעבר בגבול, ובר פינבר.

“בmesh כל אותה דרך גורל ומלאת הסכנות שמדוברה ועד
כיאלייסטוק. דברוק הייחי במחשבתי בכל כוחי באמונה מוחלטת בכורא
העולם הכל יכול, כמוובא ב’נפש החיים’²⁷ שהחשבה זו סגולה מופלאה
היא להנצל מכל פגע וע. אולם כאשר קרבנו בעדינו אל הגבול, הרופית
קיימה מהריכוך המוחלט במחשבה זו, לנוכח העובדה כי ביה עיקר
הסכנה כבר מאחורינו, והנה הנה אנו כבר זוכים לעبور את הגבול
ולהמלט מאימת הצורר. נראה שרווח לי באותה שעה, ובאופן טבעי
ניתקתי מהמאמן לשקו בעניין ההוא. בדיק ב’רווג צו’ החילאים

لهم إنا نسألك ملائكة حنون (١٢)

ב כל סטודיו כו' מין סחוות
ב כל סמה', לפקוד כסלי' ה'

(13) 203' 268

המספר 1111

**הַאֲתָה הִרְאָתָ לְדֹעַת כִּי יְהוָה
הַוָּה הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד מַלְבָּדוֹ:**

לעומת מילון ערך זה.

וְזַה שָׁמְבֵיא סִם הַשְׁעִסָּל זֶה, עֲוֹבְדָא דְּהַיָּא אַתְּתָא, דְּהַוְתָא
מְהֻרְדָא לְמַשְׁכָל עֲפָרָא מְתוּתָא בְּרוּצִיה דְּרַבִּי חַנִּינָא, אָמַר לָהּ,
שְׁסָלִין, לֹא מְסִתְּיָעָא מַילְתָה, "אָזִן עוֹד מְלַבְּדוֹ" בְּתִיב, וּפְרִידָה,
וּרְאַמְרָרְרִי, ?מָה נִקְרָא שָׁמוֹן ?בְּשָׁפִים", שְׁמַכְחִישָׂין פְּמַלְיאָא שֶׁל
פְּעָלָה, שָׁאָנִי דְּרַבִּי חַנִּינָא דְּגַפִּישׁ וּכְתִתְהִ.

3

חסידי הכהר, או לא הושג כלל לאוות החסר הרשע, ולפיכך אריעו להם מה שאירע. וכן נתרנברורה לי דעה זו גם מלוטון התורה, אמר תעללה והסתתרתי פניהם מהם והוא לאכל ומצאותו רצונות רבות וצרות אמר ביום ההוא הלא על כי אין אלהי בקרבי מצאוני הרעות אלה^๖, ובאר כי הסתרת פניהם זו אנחנו סבתחה, ואנחנו העשושים את המסק הוה, והוא אמרו וגנכי הסתר אסתיר פנוי ביום ההוא על כל הרעה אשר עשה^๗, ואין ספק כי דין היהיד כדין האכוב.

הגה נתבאר לך כי סכת היהות כל אחד מבני אדם מופקד למקירים והוא מסור לאכל כמו הבתונות, והוא היותו מוסתר מהו, אבל אם היה אלוהיזר בקרבו לא יגע בו רע כלל, אמר תעללה אל תירא כי אחר אני אל תשעת כי אני אלהיך וגוי ז', ואמר כי העבר במים אחר אני ובנהרות לא ישטפרק וגור ז', עניינו כי העבר במים ואני אחר הנהרות לא ישטפרק ז', לפיכך שאלף עד שפ甫 עלייו אותו הascal נצמת לו ההשגחה ונמנעים ממנו כל הרעות, אמר ה' לי לא אירא מה יעשה לי אדם ז'.

וכן מצינו בהשנה הסייעית שהאטונה העיקרית כי השיעית כונחיה בכל רגע על פרוטו-קיט וגדול כי אין אדם נקי אבעזם וכור (ישל' ג') מכובד פעם רוכחו בתרזה ובכל זאת ואינו לפעמים מפרקתו בסילן מקה החכם. ואמתה הענין שהשנה הצעיר הוואיל דורך השכל שיש בינו ובון השיעית וכמי שיעור דבריו קיומו בו ית' בן שיעור ההשנה לילו', מי שלא יטוש כלבו ודיבריו ממנה ית' חמדך בן יהי' שפע השגחות ית' בכ' ייד, ומוי' מכאן מהשכחתו באתו פרק המפע השגחות מאותו ית', אבל ת' לא שחרר מכך השגחה ית' בז' של זיקר בעצת גב' לעידין הצל של אוד הדיברויות הדשנה שופע עליו כי' שנחנעת הנטהשה והבלז' זאת מחתמת אור הדיבוריות יראה עלי' והשנה מארתו ית'. לא בן שי' שאין משבחתו ודריךון בהשנה דרכו גברל בלבוקות עליו הכתיב בוגר (ישל' ג') ורוצחים בחשוך דרכו גברל

24. ପାତ୍ର-ବିନ୍ଦୁ

עד איז.

אע"מ. כו' סס קדוט כמגנול **כ"ת**
ככפיס צלוי יי'קו מתקודשה
וכו' כ"ט צל נ' כוותה "ולדום" עטמן
"טוליך", ווס הצע קקלות מכתלים. ווס
סמלינו בגמי [מס' חולין ד' ז' ט"כ]
הכו' חסחה דסומת כל מפדרה למקל
מפלח מחותי" כרעלן דר' מנינה, חיל
בזקולי גם מסתיימה מילתיך "חוון" עוז
מלבדו כתיב דקל"ת כו' זה כס
המגנול לכיסוף מכל טיניקות מקודשה
ועיז' זה הצע ביטל לכיסוף צלה, כן
כו' בכ"ק צל מה"ז סקדות וכטמור
מכטלוח ויל' כפ' וויהמן, וגפ' ברלהיט רמנז

הגרמנים, כאשר אחד מבנייהם ניגש אליו בצעיר מאיים וכשהוא מורה על בקומו אמר להתנצל לי. חיכף ומיר", סיפור מרן זצ"ל, "שקעתי שוב בחשבותי בבטחון מוחלת כי אין עוד מלבדו ית' שום כח בעולם היכול להרע לי לולי רצוננו, ואו בדרכך נס הופיעו אותו קצין שפנה אל חבריו ופקד כי יניחו לי בדרכי!

זכור לעיל,²² כך נהגו אף אבותיו והוא בעקבותיהם כל Amit שהתגורשה עליהם צרה או סכנה. דרך זו אף הורה לבניו אחריו כל Amit שנקלעו לצרה, וחוכת זו עמדה לו ולهم פעמים רבות "שממיא לא יתבטלו בעליון כל הכותות והרצונות שבועלם", בדברי ה"נפש החיים" שם.

א. גזע. כרך נומיניד 500 מילון

בשליט המאה ה-19 היה מון הגראן מספער לכ' הדורות ונשבה זו גם בימיות סדרתיו המאכזר האורויס יטשע' שטרזוב
בכל ריטר'ן דע כי גדור ווועגן אל היהוה כל אפערוחה להונע' ליליאן, או וכ' את מעזה שענץ לה פאנד אכני' ווועגן
געס פון פון האונקס רוי ווועגן מאולאַניאָן – מנגל'ה להונע' בעה צוין, ליקטנט גבל'ה כי אין שום דה גוועס דהויל'ה גאנץ,
או צע דען דען כלל', או חאַפֵּץ לאַטום כה' לשלאָט' דער'ן. הוועה התאָמָן דען גאנצעה לאַטומ' דען פאנחאָפֶן –
וועגן ווועגן זיין, מון האַתְּרָה קרבָּה לאַסְּרָה על גויסס טַנְגָּה ייְהָזָה –

பாட பேரின் பாடங்களை விடுதலை

"ההסגולות" שהביא הגר"ח מוואלזין צולחה בה בפרש החחים בשער ג' פרק י'ב
לזהתדקם במחשבתנו בעניין אין עוד מלבדו הוא כותב "סגולות נפלה להיסר מעליו
כל דיעים וצונות אחרים" וכיו' ויזעוטו שני סיפורים, א' מר' חיים בעצמו וב'
מונגר' ז' סולובייצ'יק הרוב מבירסק שניצלו עיי' הסגולה משוטאים. אבל מחלוקת
באה ממשמים ואינה מ"צנות אחרים" אלא מרצונו ית' ולכן על זה לא שייך להנצל
עיי' הסגולות"

ବିଜ୍ଞାନ ପରିଚୟ

ג. סגולת "אין עוד מלבדו" מתבאהרת בהרמב"ם

ארמים בגדיריהם ברובם"מ בחח'ילם הלו'ום "חצנ'ית" וזה לשונו

מצוחה עשה מן התורה לזעוק ולהריע בחזונותיו על כל צרה שבאה הצבור... ודבר זה מודርכי החשובה, שזומן שיבא צרה ויוציאו עיריעו, ידרעו הכל שבגלל מעשייהם הרעים הורע להם, ככתוב: "עוננותם בטנו אלה". זהה שיגורם להסיך הצר מעלייהם. ע"ב.

הרי שכתב שבעצם זה שירדו שהפורענות באה אליהם מסיבת חטאם, בכך חבטל הגזירה מהם, ולא הזכיר ענין של תשובה שהוא חרטה ווודויו וכו'. כי בעצם זה שמכיר החוטא שהפורענות אינה מקרית, ורק כח ה' בראבר, וכי אין עוד מלבדו, והוא מסיבת חטאו, ומבטל בלבו שום כח מקרים, בכך חבטל הגזירה ממנו, ויוריכו עמו אף להמתין לו לשוב מבלי עונש בגיניגת.

ובאמת הרובים כמו כן אזיל לשיטחו בסוף ספרו מורה נבוכים (ח' ג' פנ'ג'), שם מבאר הוא שכל אמרת שהאדם דבוק במחשבת אין עוד בלבדו, לא יכול לפגוע בו שום נזק ופגע.

נימוכן מוקדם נימוכן מוקדם

פנותו ממנו יתרעה אשר הוא או מוסתר מה הררי או מוסתר ממנה, והרי הוא או מזמין לכל רע שיארע⁶³ שיטגע בו, כי הענין הגורם את ההשגחה וההצלה מים⁶⁴ המאורעות הוא אותו השפע השכללי. וכבר נאמר זמנו מה מאותו

וְיָשַׁבְתָּ בְּנֵי כָּבֵד

וְיִשְׁבַּע יוֹסֵף אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאַמֶּר פָּקֹד יִפְקֹד
אֱלֹהִים אֶתְכֶם וְהַעֲלָתֶם אֶת־עָצְמוֹתִי מִזֶּה:

וְיָשַׁבְתָּ בְּנֵי כָּבֵד

וַיַּקְרָא אֱלֹהִים | לִיבְשׁוּ אֶרְץ
וְלֹמְקֹנָה הַמִּים קָנָא יָמִים וַיַּרְא אֱלֹהִים בִּיטּוֹב:

כִּי כְּפָסֹוק וַיַּקְרָא כִּי כְּנַעַם מִלְּאַלְמָנוֹן "לְטַל" טַמֵּךְ דָּכְרִית כָּוֹחַ וְשַׁפְתָּרִת
פְּסָסֶק קָדוֹם כְּנִילָה כִּי כְּתָנָת קָרוֹת כִּינָל
סְכִינָה כִּלְמָדָרָן כִּלְמָדָרָן כִּלְמָדָרָן כִּלְמָדָרָן
שְׁלָל יִמּוֹת כִּתְול עַיְשָׂעָג, וְכִסְפָּרִי מִכְּנָל
לְכַעַין כָּוֹחַ לְמַה פְּסָס כָּוֹחַ יְוָלָה מִקְּרִית
שְׁלָדָוס עַמְּנוֹן "מַוְּחָג", כִּי סָס צְדָרְגָה
דָּבָר רַחֲבוֹנָה דָּקְלָי, וְקָלָי נָגָה כָּלָלָת
כָּגְנִיל דָּקְלָי כָּדְלָי בְּעַתָּה, וְמַסָּס כָּוֹחַ כָּל
כָּוֹחַ סְכָעָת סָל כְּכָסָפִיס, וְלֹכֶךְ זָה פְּסָס
פְּקָדָמָנוֹים דָּוָס פְּסָס כָּקָ' כִּי כִּימָז גַּגְעָלָת
סְכִינָה לְעַקְבָּה חַעַקָּה כִּיהְמָרָה חַגָּי "חַרְדָּה"
שְׁעַמְּקָה "מַלְרִימָה וְהַגָּי חַעַלְקָה נָס טָלָה
דָּעַיְזָה פְּסָס פְּקָדָמָה נְתָכָל כָּוֹחַ קָרְעָת
שְׁלָל מְמָלָרִים וְכָלָפִיס אַלְסָס, וְלֹהֵו מַסָּס
יְמָרָה נְכָלָס, וְסָס יְלָדוֹ נְמוֹקָה דְּמָהָרָה
כְּנוּדָעָה:

ואָפָ"ל עוד דָּלְכָה זָה פְּסָס מְכָנָל
כָּוֹחַת קָלָי כִּי כָוֹחַ מְסָפָרוֹ
שְׁלָל הַלְּמָוֹן סְרָלְזָן גַּגְעָלָת שְׁהָוָה לְיָה
יְסִיחָה לְיָה, וְלֹכֶךְ כָּוֹחַ מְכָנָל כָּוֹחַת
כָּהָלָרִים, וְנָס כָּוֹחַ רַיְת "חַמְדָה" נְשָׁאָל
שְׁמָהָה, לְלָמָה עַל גַּדְלָל כָּמָה כָּקְהָזָה מְרִישָׁה
נָדָר סִיפָּה, שְׁהָוָה יְמִידָות עַקְיִית וְשְׁמָהָה
וְקָנָן:

ואָפָ"שָׁר לְרָמוֹ עוד כָּזָה, כִּי כָּן כִּימָז
כְּנוּוֹלָמָה יוֹסָף הַלְּדִיק בְּהַמְּרוֹן
וְכָטָלִיםָה לְהָמָת פְּלָמָוֹת מְזָה חַמְסָס,
דָּכְרִית "הָמָת" "עַלְמָוֹת" "מְזָה" כָּוֹחַ הַמִּזְוִית
פְּסָס הַעֲמָת חַכְלָה עַיְזָה פְּסָס טָלָה יְסָרָלָן
מְמָלָרִים וְהָמָת פְּלָמָוֹת יוֹסָף הַעֲלָוָה עַמְּמָס,
כָּכָח כְּכִיטָול שְׁלָל קָלָי נְגָס כְּנִילָה וְעַיְזָה
מְזָה עוד פְּנִינִים נְפָלוֹתִים, כְּסָפָרִי
מְכָנָל שְׁלָל דָּרוֹס סְמָךְ כְּהַלְיכָמָה:

וְיָשַׁבְתָּ בְּנֵי כָּבֵד

וְיַקְרָא אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלָאָכָתוֹ
אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבַּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְכָלָלְמָלָאָכָתוֹ
אֲשֶׁר עָשָׂה:

וְיַעֲשֵׂה אָנוֹבָה

וְאָנֹבָי אֶרְד עַמְקָל
סְמִרְזִמָּה וְאָנֹבָי אֶעָלָה גַּס־עָלָה וְיַוְסָף יְשִׁית יְדוֹ
עַל־עִינִיָּה: